

Tereza Janáčková, 17 let
Masarykovo gymnázium, SZŠ a VOŠZ Vsetín

Paní Vina

Ubliž mi,
Ublížíš tím sobě,
Jedna strana napadena,
Od krve budou obě.

Možná ne dnes,
A možná ne zítra,
Jednu však vyplave
Z hlubin tvého nitra

Ta odporná úzkost,
Ta příšerná vina!
Jen tak se jí nezbavíš,
Je dočista jiná!

Akce vyvolá reakci,
Reakci opačného chodu
A udeří tě nečekaně
Do slepého bodu!

Myšlenky si poskakují
Tancují ti před očima!
Zatančí waltz, blues, či salsu
Tančí s nimi paní Vina.

Paní Vina jmenuje se
Dáma v černé blůzce,
Která ve tvé mysli sedí s tebou
Jako na třídní schůzce.

Která tě jednou za čas navštíví
A je potměšilým hostem,
Jež hodnotí a dává výtky
Tvým životním událostem.

Má tě neustále pod dohledem
A drží se tě za kotníky
Potichu ti předříkává

Všechny ty tvé dávné hříchy.

Vše, co se kdy stalo
Hlavou se ti mele
Posaď se a dumej
Jen o chvíličku déle!

Cítíš ji? Tu provinilost?
Jak se v tobě točí?
Nečekej však od ní milost
V klubíčku se stočí!

Leží si a nechce
Nechce se jí ven!
„Je to vážně jak to bylo,
Nebo pouze chybný vjem? “

Cítíš, jak tvé svědomí
Pomalounku šírá
Jak uprostřed tvé hrudi
Propadá se černá díra

A každá dobrá věc
Do ní rovnou střemhlav padá?
Paní Vina drží se tě,
Ach, jak tě má ráda!

I když je má duše raněna,
Ta tvá se taktéž topí,
Neklid v nitru mého světa
V tom tvém větší škodu ztropí.

Všechno, co se děje
Jednou se ti vrátí!
Je to pouze pravidlo
Co je,
Bylo,
A platí.

Za pět let

Nemám ještě věk na to,
Abych měla ve všem jasno
A proto při otázkách na budoucnost
Mám v mysli pusté prázdno.

„Kde vidíte se za pět let?“
Vím já , kde se vidím zítra?
Já nemyslím dopředu - myslím zpět
Ztrácím se uvnitř mého nitra.

Vymyslím si, pro jistotu
Nějaké hloupé předsevzetí
A za úsměvem skryju to,
Že skutečně nemám ponětí

Kam hodlám svou maličkost
Umístit za pět let,
Nebojte se , lživou představu
Tu vám vymaluji hned!

Řeknu, že se vidím
Přesně tam, kde vládne klid,
Kde ptáci sladce pějí nad ránem,
Každý najde svou chuť žít.

Popíši , že bydlím u lesa
V bílém prosluněném domku.
Co já vím jaká je adresa?
Možná je i beze zvonku.

Nadhodím, že bude u jezera

Popřípadě u řeky,
A že život bych tam strávit chtěla
Ideálně navěky.

Jenže abych řekla pravdu,
V mé mysli nevidím já nic.
Kde že já se vlastně vidím?
To vám nedokáži říct.

Při pomýšlení na budoucnost
Svírá se mi hrdlo strachem,
Polyká mne nemohoucnost
A naděje se dusí prachem.

Nechci vědět, jak co bude
Pouze vím, že lepší ne.
Otázka :
Co z krás světa nám tu zbude?
Denno denně děsí mě.

Nechci vůbec myslet na to,
Jak vše změní se nám před očima,
Jak doběhne nás, lehkým klusem
Každá krize, co dnes dřímá.

Nenasytlost

Ach, ta lidská nenasytlost.
Je to skoro k pláči,
Jak tenká je ta hranice
Mezi málem a tím, co stačí.

Přemýšlení nad lidstvem
Je jako hladit psa proti srsti.
Všichni chceme holubi na střechách,
Nestačí nám vrabci v hrsti,

Sklenice jsou poloprázdné
Ani hodně není dost!
Mnoho je čím dál, tím méně
Ze světa utekla ctnost.

Všichni neustále chceme víc,
Ale vztekáme se, když to máme!
Jsme tu pro sebe , ne pro druhé
Ale vezmeme si víc, než dáme.

Život taháme za nohavici
Vykřikujeme „ víc, víc, VÍC“
My mu vždy na vše máme co říci
Nestačí, že nám vyjde vstříc.

Dopaminem přehlcené
Lidstvo kráčí k zániku
Když neustále šplhá se
Po akciovém žebříku.

Ach ta lidská nenasytlost.
Jak to půjde dál?
Maličkosti zkrátka nevystačí
K tomu aby se člověk smál.

Láska

Každý z nás si občas lže,
Jak moc nesnáší lásku.
Že by oči koukat nenechal,
Přes ústa nalepil pásku

Že by srdce radši uvěznil
Ať neskáče si ve hrudi
Ať láskou nikdy nezpívá
Ať o nikom mysl nemluví!

Že by radši trpěl i bolestí!
Klidně bolestí hlavy
Než tou, co ztropí láska
Tvoříc ty nejhrůznější stavy.

Že by radši odjel daleko,
Tam, kde láska vůbec není
Aby nezažil, jaké je to
Když láska lidi mění.

Říkáme si :

„Láska? To je strašná hloupost!
Nic horšího prostě není!
Láska, to je trpká bolest
Bez slastného umrtvení.

Láska? To je pomíjivost!
Je to hloupá ztráta času!
Láska , ta nás nezachrání
Je tu pouze na okrasu!"

Ale

V ten moment, co ji pocítíme
To její jemné pohlazení
Zjistíme, že nic sladšího,
Nic lepšího prostě není.

Cizí šlépěje

Zkus si mít myšlenky
Lehkého spáče
Jenž procitl z noční můry
A zjistil, že vlastně pláče.

Co rád s půlnočním deštěm
Kapičky slz roní,
Roní je i letos
A ronil je i vlani.

Zkus si mít myšlenky
Těla, co ztrácí duši,
Co je melodií překrásnou
Ve světě kde jsou lidé hluší,

Co horskou krajinou je pro ležáky,

A uměním je pro slepce,
Co je nejkrásnějším vjemem světa
Ve kterém chybí percepce.

Zkus si mít myšlenky
Bezbranného dítěte
Z generace, co má na krku
Všechny problémy ve světě.

Co bude muset s Matkou Přírodou
Všechny přešlapy řešit,
Neboť generace předešlé
Chtěly si dále hřešit.

Zkus si míti myšlenky
Všeho živého na světě
Co žije si a pochoduje
Na naší krásné planetě

Každý máme svůj příběh,
A v něm i jeho stinné stránky,
Máme vlastní problémy
Co ruší nám polední spánky

Ale i tak zkusíme mít myšlenky
Všech jiných, jen ne svoje
A snažíme se dokázat
Že všichni mají vše bez boje

Že jen nám tu bylo ukřivděno,
Že my se ztrácíme v peřejích.
Máme naivní představy
O tom jaké je to v cizích šlépějích.

Odpouštím

Neřeknu to nahlas,

Ale odpouštím ti zas.
Naivita má je silná
Překřičí můj vnitřní hlas.

Ach to hloupé vnitřní já!
Vždy ti všechno promine !
Ze tvých činů, co tak bolí
Jsou rázem činy nevinné.

Věř mi, vskutku nerada
Nerada si to připouštím.
Ať dělám , co dělám,
Vždy ti v nitru odpouštím.

Pomíjivost

Nevážíme si toho, co máme,
Dokud to není pryč, to víme.
Dojde nám to však až tehdy,
Kdy nad tím v noci bdíme.

Pomíjivost rozkládá nás,
Vše se hroutí pod rukama,
Mysl ulpí na minulém
Úzkost? Ta je stará známá!

Myšlenky se rozutečou,
Běží, skáčou, sem a tam!
Vzpomínky se vrací hlavně
Když se člověk cítí sám.

To jak se cítil kdysi dávno?
To jako kouzlem zapomněl !
Ale vrátil by se, to je jisté,
Kdyby jen tak šanci měl.

Karma

Jednou přijde den ,
Kdy zjistíš jaké to je
Když tě někdo nechá jít
Poklidně a bez boje.

Kdy ti z vykřičených slov
Zbyde jen vykřičený hlas
A vše , co bylo vyřknuto
Zmizí tam , kam mizí čas.

Když omluva se stane
Věcí oč lze jen prosit
Když si celou svoji obhajobu
Musíš v kapse nosit

A když z čekání na odpověď
Stane se jen ztráta času
Kdy se přestaneš modlit za ni,
Ale radši za vlastní spásu.

Křoví

„Chybí mi všichni lidé,
Ale nechybím jim já. “
To je příběh člověka,
Co než aby bral, tak radši dá,

Co než aby ublížil , nechá si ublížit
A pláče kdekoliv to jde,
Co než aby opustil, je radši opuštěn
A co se se svou myslí pře.

Co než aby křičel, je radši překřičen
A nestojí si za slovy.
Co než aby byl hrdinou příběhu
Radši si hraje na křoví.